

VIRO ILLUSTRISSIMO

Et omnibus virtutibus Ornatissimo

D. J O A N N I
MIDDELTONIO

Middeltonii Comiti, Fathercarnii & Cla-
rimontis regulo, & Legato Supremo

CAROLI II.

Ad comitia regia habenda in SCOTIA

Carmen Eucharisticon oblatum, cum

in Academia JACOBI VI.

celebraret memoriam dicti CA-

ROLI nati & restituti uno

codemque, 29. Maii.

EDINBURGI,

Ex officinâ Societatis Stationariorum,

Anno DOM. 1661.

VIRO ILLUSTRISSIMO

Et omnibus viris illis

D. J O A N N I

MIDDELTONIO

Middeltonii Comit. Fawcettii & Cla.
vicarii & alii & alii

CAROLI II.

Ad comitum regis habendam SCOTIA

Carren Eucharisticon oblatum, cum

in Academia JACOBI VI.

oblatum memoriam diti & A.

A O L I nati & testium pro

codemque, ad. M. A.

EDINBURG.

Ex officio Secretarii Stationarii.

Anno DOM. 1661.

VIRO ILLUSTRISSIMO

Et omnibus virtutibus Ornatissimo

D. J O A N N I
MIDDELTONIO

Middeltonii Comiti, Fathercarnii & Clari-
montis regulo, & Legato Supremo

CAROLI II.

Ad comitia regia celebranda in SCOTIA
Carmen Eucharisticon oblatum, cum in
Academia JACOBI VI. celebraret
memoriam dicti CAROLI nati &
restituti uno eodemque, 29. Maii.

A Quidum regale decus generosa Camena
Calliope, si quod tibi tunc huc usque repositum
Carmen Castalio lateat sublime sub antro,
Quod vel precipites fluctus remorent, & ipsas

Compescat furias, & saxa rigentia ducat;
 Nunc profer, medioque choro tua gaudia, pange;
 Grata supervēnit, quam vix speraveris, hora.
 Vosque omnes nitidæ simul exultate Camæna,
 Pellite mœrorem, & lætanti plaudite vultu
 Dulcia sepositis agitantés gaudia curis;
 Echarus enim vobis, vos invifurus alumnus
 Hæc prope mihi vester, quo nullus gratior unquam
 Visere vos potuit, sibi qui datus esse putavit
 Ob Regem & Patriam durissima fata subire
 Exilii, & quamvis dure, graviterque procelle
 Tam rigide sortis premerent mala multa minantes,
 Non tamen ingenuit, veluti suppressus inique
 Fortune gravioze jūgo, sed nitraque peræque
 Adversam, & placidam sortem sufferre paratus
 Cuncta tulit patiente animo, totumque minacis
 Fortune frontem spernens spem fovit in istis
 Adversis rebus, donec Deus æquus in omni
 (Quippe suos nimium nunquam finit ille malorum
 Tentari, cruciante jūgo) mala sustulit illa,
 Et meliora dedit; namque is gratissimus hospes
 Post casus varios, & tot discrimina tandem

In patriam rediit tutus, tantoque in bonore,
 Quanto majorem non ipse optaret inanis
 Ambitionis amor; nunc munia magna gubernans
 Imperii placidi blandas moderatur habenas.

Nec tulit ad tantum decoris sors caeca cacumen,
 Sed sola ipsius sapientia, regia virtus,
 Doctrina, invictusque animus; nam pulchra Minerva
 Larga manu ei tribuit sua munera cuncta benigne,
 Ille sui solus similis, nullique secundus,
 Regia musarum, eximium decus orbis aperti,
 Martis solus bonus, & gloria tota Minervæ;
 Vos quoque nunc visens tanto dignatur honore,
 Quanto major bonus vobis non contigit unquam.

O quoties gravium perpeffis multa malorum
 Hæc vobis optata dies? quotiesque rogata?
 Cum mæstæ obscuris mutæ jacuistis in antris
 Ignotas facies speruentes hostis iniqui,
 Qui vos tam variis pœnis cruciavit acerbis,
 Ut nec montes Helicon vos delectaret amœnus;
 Nec juga Parnassi; nec dulcis Castalis unda.
 Et lepor, & risus abiere, & carminis usus,
 Et mœror subiit, pallorque exanguis eburnum

Pervultum

Pervultum diffusus erat. Sed cuncta removit, qui
 Nunc tandē Deus hæc, vestrumque reduxit ad lumen,
 Qui vestris morbis cunctis medicabitur apte,
 Vulneribusque malis, cunctos tolletque dolores,
 Nam vestra is vobis est anchora sola salutis,
 Et tutus portus, solus medicusque peritus.
 Sit vobis igitur, Musæ, gratissimus ille,
 Perpetuasque simul celebri celebrate corona
 Hospitis egregii laudes, & ab ore loquace
 Grandiloquos dignosque illo diffundite versus:
 Multos illi optate dies, felicia fata,
 Ut felix vivat, felix hinc morte recedat.

Et tu Gymnasium, quod semper tuta fuisti
 Musarum sedes, doctæque superba Minervæ
 Regia, cui toties doctas Heliconis alumnas,
 Tot dignosque patres, juvenesque licebat amicos
 Hospitio excepisse tuo non contigit unquam
 Hospitii tibi tantus honos, te naniq̃ue superbus
 Nunc simul invisit Mars & generosa Minerva.

Cunctis gratus ades nostri tu regia regni
 Sceptra gerens valide, te auctorem pacis adorent
 Cuncta sue, atque animo læto sua gaudia pandunt
 Dantia

Dantia non fīctos gaudente ex pectore plausus ;
 Sola dolens mæstas fundit mea musa querelas,
 Dum memorat casus & vulnera mæsta parentis,
 Quæ nunc sola tibi nondum sanata supersunt.
 Sed quid sola doles, mea Musa? relinquito mæstum.
 Mærorem & lachrymas, magis hic sperare iuvabit
 Quam tam sollicito cruciante dolore teneri ;
 Nam qui Scotigenæ solus sanavit abunde
 Vulnera tot gentis, sic te sanare dolentem
 Is potis, & faciet, tibi spes tua sola relicta est,
 Atque hanc si infælix perdas, tunc omnia perdis,
 Sperandum est vivis, non est spes ulla sepultis.

J. Hodgeus. Philos. Stud.